

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

Adoració de les cinc plagues de Jesu Christ

Ab pensa inflamada, — o Jesús benigne,
adorant contemple — ab gran sperança
les plagues cinc vostres, — que'ls tres claus i lança
als peus vos han fetes, — mans i costat digne;
les quals jo adore — com a sol bé nostre,
qu'ab elles se guanya — la ciutat superna;
car lo qui desitja — la gloria eterna,
entra per la porta — del sant costat vostre.

Adore-us molt fondes, — o rius d'aigua tanta.
que la mar de gracia — d'aquells se replega,
per on de sant Pere — la barca navega
qui'ls pelegrins porta — a la ciutat santa.

Adore-us, fonts vives — brollants del sec arbre
de Monti-Calvari — plantat en la roca,
de les quals tot home, — en l'aigua quant toca,
guareix, si per culpes — lo cor té de marbre.

Adore-us, o aigues — de Silòe tretes,
qui tornau la vista — al cec de natura,
per qui no a soles — lo cors no reb cura,
mas, dels crims les taques — per vos son desfetes.

Adore-us, piscina — per l'àngel moguda,
qui guaríu de'ls pobres — tota malaltia:

no sols lo qui's banya — primer, aquell dia,
mas tots quants hi venen, — de vos han ajuda.

Adore-us, refugi — de natura humana,
o pous d'aigua tanta — de qui les grans venes
per tresor de vida — passen per les menes
qui virtut li donen, — que'ls lebrósos sana.

Adore-us, o portes — d'altesa infinida
per les quals se entra — al palau de gloria,
i per on dels vicis — los qui han victoria,
ab triümpo passen — al regne de vida.

Adore-us, carboncles — d'esplendor tan alta,
que'ls cossos i ànimes — dels cecs ilumina;
car es ab vosaltres — la virtut divina
curant la carn nostra — de pecats malalta.

Adore-us, o coffrens — de on proceeixen,
ab que'ls cels se compren, — totes les riqueses,
i ab que s'anullen — d'aquells, les maleses,
qui la dolçor d'elles — bé assaboreixen.

Adore-us, o nafres — per qui tot guareixen
los nafrats de culpes — en vers Deu comeses.
Feu, doncs, les errades — me sien remeses,
puis gemecs i làgremes — de mi no's parteixen.

JAUME D'OLESA.

(Sigle XV).

GÓLGOTHA

Postrat aquí, ⁽¹⁾ no sé veure més que la fosca: no sé escoltar més que'l silenci.

Un silenci a on vibren les set paraules del Deu Crucificat: una fosca que es el dol de l'univers per la mort del Fill de l'home.

O! Les centúries retrocedeixen, l'edifici s'esfuma: se fa sentir la gran hora del temps demunt el Gòlgotha.

Presat del terror, ja s'allunyà la gentada qui escarnia...; sols romàn al peu de la Creu l'heroïsme de la tendresa.

Pontificant en l'agonia, Jesús té'ls braços oberts per abraçar i beneïr: immòvil, en creu, sembla midar l'infinit de la Justícia i la Misericòrdia.

Son alè espirant fa estremir les columnes del cel: remou les entranyes dels abismes.

Sa darrera convulsió fa esqueixar a lo lluny el vel del Santuari: son últim clamor bada las portes eternals.

Ell inclina son cap per a morir... i fa tòrcer la carrera dels sigles, fa encorvar-se'ls imperis.

Entrega sa vida a l'òscul de la mort; i se besen reconciliats el cel i la terra.

Silenci... tenebres... misteri... Ja no perceb mon esperit res d'aquí defora.

No més sent gotejar com una pluja de tendresa sens fi: gotejar la sang de Jesús i les llàgrimes de Maria....

A! que s'amari'l cor d'aquesta pluja: aquí damunt el clivell de la roca, la roca del Calvari.

Sobre la penya clivellada pel gran terratrèmol, que s'esberli'l cor sota'l misteri de la Creu!

MIQUEL COSTA I LLOBERA.
(De «Visions de Palestina»)

Misericòrdia, Senyor!

*Altra volta s'es alçada
l'altra creu del sofriment,
i la terra, contristada,
sofreix, amb Vostre turment:*

*Tot s'entristeix i s'endola
plorant l'horror del pecat.
En el mon, tristment udola
l'esperit encadenat.*

*I els cors durs, se petrifiquen
i se pert l'esser humà,
i altra volta us crucifiquen
crucificant el germà.*

*La pau i l'amor s'allunyen
dins l'horror d'odi infernal.
Damunt el mon, sols retronyen
crits de guerra criminal.*

*Ni germans, ni fills... sols queda
la feresa de l'instint...
La dolçor ja no s'hereda...
Tota virtut va morint.*

*Deu de la festa enramada,
del penós Getsemani,
girau la vostra mirada
al mon, tornau-lo flori.*

*Que la vostra Sanc preciosa
torni calmâ el mon irat,
i la vostra mà pietosa
obri el cor qui s'es secat.*

*Girau la vostra mirada,
dins els cors tots plens d'horror.
Teniu, per vostra mainada,
misericòrdia, Senyor!*

IVON.

LA CREU

Poques vegades haurem reflexionat seriósament sobre el significat i alta transcendència de la Creu. Moltes de vegades hem fet, mecànicament, la senyal de la Creu demunt el nostre front, la nostra boca, el nostre pit, damunt el nostre cos: així al comensar el dia, al entrar al temple, al sortir de casa, al comensar el treball, abans del menjar, al anar a dormir. Però que significa la Creu? quina transcendència té la creu en la nostra vida?...

La Creu es el distintiu, la senyal del Cristià. Les nacions, els pobles, tenen la seva bandera com a distintiu propi. Quant veim una bandera ab els seus colors onejants an el vent, deim això es Espanya, França, Alemanya, Italia. Els cristians que som la *nació santa*, el *reine de Jesucrist* i el *poble de la seva adquisició*, tenim la nostra bandera, el nostre distintiu propi: la Creu. Quant veim una creu, deim això es cristià. Jesu Christ nos va redimir per la Creu, pacificant totes les coses, tant les del cel com les de la terra, ab la sang de la seva Creu, clavant a la Creu esquinsant i traguent del mig el decret de la nostra condemna. Jesu Christ crucificat, que pels Jueus ha estat sempre un escàndol i una estultícia pels gentils, era l'objecte de la predicació del Apostol St. Pau, qui no se gloriava d'altra cosa sinó en la Creu de Nostre Senyor Jesu Christ i no presumia sobre altra cosa sino a Jesu Christ, i aquest crucificat, perque noltros, deia, predicam Cristo crucificat.

L'Esglesia ha conquistat el mon, per medi de la Creu, i a l'ombra de la Creu han granat totes les seves obres magníficament.

La Creu, punt de convergència de tota l'humanitat, santificada per la sang de Jesu Christ, es la palanca omnipotent per aixecar l'homo de la postració moral més abjecta, fins a les serenes regions del viure sobrenatural.

La Creu ha trasbalsat tots els pobles, dignificant-los, i fent-los grans, i a la seva influencia han florit totes les civilitzacions; i lluny d'ella els pobles i les civilitzacions han mort.

La justícia i la pau s'han donat en la Creu el bes nupcial, i solament al peu de la Creu els homos s'han sentits germans.

La Creu es l'aglutinant de les inteligències i dels cors, de les famílies i dels pobles; ella tot ho vivifica i eternisa; la seva llum il·lumi-

na tot el mon, i nos mostra la realitat de totes les coses, i el seu valor devant la mirada de Deu, «qui constituí la salvació del gènere humà en l'arbre de la Creu, perque d'allà on en sortí la mort, en resurgís la vida: i el qui vencia en l'arbre, en l'arbre fos vensut: per Cristo Senyor nostro.»

Per això l'Esglesia esposa de Jesu Christ i continuadora de la seva obra, viu abraçada a la Creu d'on reb tota la seva eficàcia i tota la seva virtualitat. Ab la Creu nos admet a la seva vida en el sacrament del Bautisme: «Reb la senyal de la Creu tant an el front com en el cor», diu el sacerdot, i fent la senyal de la Creu ungeix el nostre pit i les nostres espalles i vessa damunt el nostre cap les aigües regeneradores.

Ab la senyal de la Creu ungeix el nostre front, en la Confirmació, i nos converteix en soldats de Jesu Christ i nos dona nova creixensa, omplint-nos dels dons del Sant Esperit.

Ab la senyal de la Creu mos perdonen els pecats en el sacrament de la Penitència i mos donen el pa de vida en la sagrada Eucaristia.

La Creu presideix i santifica la fruitada de vida natural en el matrimoni, i la fruitada de vida sobrenatural en el Sacerdocí.

Tanca la Creu els sentits del nostre cos ab l'unció sacramental de l'Extrema-Unió, i vel·la amantíssima el descans de les nostres cendres fins que retornarà l'ànima a donar-les nova vida.

La Creu presideix tota la vida de l'Esglesia i totes les seves festes i solemnitats litúrgiques, i ella deu esser també per noltros tota la nostra vida i la nostra esperança. *L'hem de dur en el nostre front creguent els seus misteris, en la nostra boca confessant la seva divinitat, en el nostre cor practicant les seves ensenyances*, i llavors sebrem, com deia el crucificat d'Asís, quant

Grande era quell'amor, che si versava,
altre che amore non potendo avere
nel riso e nel volere,
amor sempre legando,
ed in croce abbracciando
l'uomo con tanto amore.

FR. S. D'A.
O. M. cap.

DIVENDRES SANT

*Se's fosa per l'espai l'última nota
del jorn, sinistrament avolat;
i el llamp, superb, qu'esqueixa el navolat,
ab sa tètrica llum la nit derrota.*

*L'univers s'estremeix... La plana ignota
del llibre del Gran Deu crucificat
se desclou novament. L'humanitat
baix del peu de la Creu s'abat, devota.*

*Justa ofrena de l'ànima agraïda
qui remembra pietosa, dolorida,
la Passió sacrosanta del Senyor!...*

*Com retronny dins el cor de les centúries
la tempesta, bronzint per les boscuries,
l'Hora augusta en qu'espira el Redemptor!*

A. Garcia Rover

(1) Dins la Basílica del St. Sepulcre, sobre'l Calvari.

Cartes a un obrer

Setmana Santa

En aquests dies, el nostre cor, embegut encara més, de la dolça i abundosa aigua cristiana, t'abraçaria estretament, perquè els llaços que mos uneixen son mes dolços i mes florits.

La simpatia de l'amic, s'es arreconada com a modesta flor qui s'amaga quant las roses de cent fulles de l'amor del germà, esclaten per tot arreu.

I aquest dies de meditació, tú i jo i molts d'altres—que som més de lo que pensam— fogiran del trull del carrer i s'arreconaran en la pau del temple, a resar i a meditar la passió de nostre Senyor Jesu Christ, i les seves tan dolces i tan humanes doctrines d'amor i de germanor.

O, si la humanitat, en el seu curs de camí triunfal, entabada per l'encens de la vanagloria i del orgull, no s'en fos separada mai!

Quin altre seria el món!

Però no heu es. I tu i jo, i molts d'altres, pecadors com el que més, necessitam aquests dies de silenci, de quietut i de reculliment, per a trobar a lo més endins, el nostre verdader esser.

Sien per tu, com per tots, dies de pau, aquests de la Setmana Santa! I que al brillar el nou sol del dia de Pasqua, mos sentiguem florir més belles flors d'amor que mai!

I que durin sempre!

EL SEMBRADOR

LA PASSIÓ

HIMNE SACRE

(De A. Manzoni)

Temorees d'aquella ira vinenta!

Capficada a l'església acudia

la devota gentada qui comenta

d'un malastre l'anònim pregó.

La dolor ritual d'aquest dia

les campanes ofega tothora,

i es com viuda que tràgica plora

de l'altar l'endolada fredor.

S'apavaguen els crits d'Al·leuia.

Fins a l'ara, per místiques vies,

l'Hostia viva qui el balsem ens duia

devallà poc a poc com abans.

Sona un plany. Amatent Isaies

el gitava, tant fort, que perdura

aquell jorn que una sacra pauira

el nuava de llavis i mans.

Qui és Aquell on escauen tes dites,

o profeta de genera santa?

D'un terròs qui no dona collites

brotonà com un tany de virtut.

Qui és Aquell que la turba bescanta?

Sota un vel amaga-va la testa

com si els àngels de pàl·lida vesta

per no veure'l alcessin l'escut.

Es el Just. Ni afalac ni escomesa

als inicis qui el flagellen oposa.

Dels pecats de l'humana feblesa

deixà fer-se'n retret en el cel.

Es el Just, el Samsó qui a l'esposa,

enganyosa de tan falaguera,

amollà la gentil cabellera

i morí pel triomf d'Israel.

El qui seu a l'atzur, i del nostre
pare Adam engruixia el seguici;
als germans, germanivol es mostra
compartint la nostrada dissort.

Els escarnis cobeja amb desfici
de la mort la suprema recança,
i ès donava al rosec de la llança
aquell Deu qui es Senyor de la mort.

El seu Pare Eternal se n'oblida
dosoïnt aquell prec on batega
de la carn penitent l'embranchida.

Un amic infidel el traí
qui a la fosca d'un hort s'arrossega
emporprat de la Sang redemptora
qui per ell es terrible penyora
de la porpra d'un foc sense fi.

Oh espavent! La sarcàstica colla
estrafèia la cara divina
de sutzures i llàgrimes molla,
que no gosa mirà el benaurat.

L'ubriac amb el vi s'enverina,
i la colla de sang ubriaga,
enardint-se del Just amb la llaga,
amb més aire la Victima bat.

Qui seria la victima muda
que, davant la cadira profana
de Pilat, empenyia forçada
la follia del poble jueu?

No ho esbrina l'ufana romana
amatent a posà en la balança
com a prèu d'una injusta fermança
la malmesa despulla de Deu.

En els àmbits del cel aclapara
el ressó d'una veu qui flastoma.
Es tapaven els justos la cara.

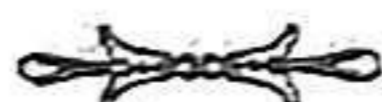
Diu l'Etern:—Escoltada serà.
I d'ençà de l'Imperi de Roma,
relligant a l'infern el Maligne,
cau la sang i les gèneres signa
com la pluja el conreu de secà.

Ja l'Agònic decanta la testa
com l'espiga es decanta mareida,
ja amb un crit de suprema requesta
desfermava, morint, l'esperit;
ja dessorre l'estol deïcida
la venjança del Pare menaça
i sotsmou de les penyes la jaça
i dels homes el cor endurit.

O gran Pare! pel Fill qui es dessagna,
aturau vosera mà que fulgura.
De l'humana fillada la magna
malvestat se li torni perdó,
i amb la Sang de la Victima pura
de vivents i difunts adjutori,
adjutori de l'homo qui mori
santament en la pau del Senyor.

I tu, Mare, que in mòvil vegeres
el teu Fill a la creu on llanguia,
de l'atzur afressant les tasqueres,
fes que esperi allí dalt com un guany;
que l'enyor qui ens fa llarga la via,
amb la seva dolor barretjant-se,
esdevenquin d'eterna gaubança,
immutabile i suprem averany.

GUERAU DE LIOST, trad.

Folk-lore de Passió

Vaig recullir les sigüents oracions, de boca de una velleta, qui les repetia sovint mentres feinetjava, amarant-les amb llàgrimes.

Els nostres avant-passats no sabien tanta lletra com ara, però bè sabien llegir dins el cor un llibre escrit per la pietat més sencera, i que cuidaven de reimprimir en els seus fills, trobant-hi, en tots els moments de la vida, aquella llum i consol que freturaven. Aqueixa literatura popular l'ha rebutjada una generació més entonada, barrant-li les portes.

Perillat tot un tresor de sentiment i de pietat, fonament sentida dels nostres avis, els incansables folk-loristes s'han imposada la tasca peremptoria de alliberar-lo de tota perdua, malgrat la mitja rialleta dels qui no saben donar importància a lo humil.

En la primera composició evidentment s'hi veurà una trasposició de fets, no gens rara en produccions de aqueixa naturalesa.

DESPEDIDA DE JESÚS I MARIA

Enteniment no t'aturs,
discorre per l'altra vida,
pensa en la despedida
de Maria i Jesús.

La Mare de Deu va veure
son Fill tan desconsolat.
Li diu:—Fill meu estimat
De què tens tanta angunia?
—Mare meua, no ho gos dir
perque no us entristigueu;
jo vaig pensant en la Creu
a on tenc tant de patir.—
—Oh Fill meu dols i hermós!
La sentència sent cantar.

Si pories alcançar
que mos morissem tots dos!
—Està feta mi sentència,
que tenc de morir en Creu,
amb St. Joan romandreu
perque vos fassa assistència.
Pere, Jaume i Joan
vendreu en ma companyia.
Sola quedau, Mare mia,
que aixó és el dolor més gran.

Si pogués sentir el plant,
Mare meua, que fareu
com dels meus ulls veureu
cinc fonts que ratjaràn sanc!
Encare estic esguardant
que tendré pesars més grossos.
tots els nirvis carn i ossos,
que aniràn desseparant.
L'Angel li diu:—Fill de Deu,
Vostro'n Pare m'ha enviat;
de morir no repareu,
que rés més espereu
que aquell dia és arribat.—

—Angel, ves-t'en a mon Pare
i diga-li, prestament.

que de morir estic content,
de patir aqueix turment
basta i prou Ell m'ho mana.—
Llavors aparegueren els malvats,
de les armes ben armats,
de los dimonis guiats.

—Jo som aquell qui buscau,
no'm buscau per a salvar-vos
ni per fer-me oració,
sino per a condenar-vos,
i a mi pena donar-me:
aixó es vostra intenció.

* * *

Trenta-trés anys el Senyor
en el mon visqué
i després se morigué
per nostro'n amor.
Parlem de la Passió
que Jesu Christ va passar
perque'ns poguessem salvar
facilment los pecadors.

Comtemplem aquells suors
dins l'hort de Getsemani,
com Judes el traï
per trenta-trés diners
i aquells mals embusters
i maliciosos
sortiren tots furiosos,
tolle, tolle, crucifici,
a Pilat que fés justici
per enclavar-lo.
I aquí el Redemptor
se trobà en gròs pesar.
També li varen posar
una corona de espines,
i una Creu de gran turment
i molt pesada,
I li digué:—Creu amada
fet ençà
que trenta três anys hi hà
que jo t'era cercada,
i ara que t'he encontrada
amb tu vull anà a morí,
en la teua companyia.—
Els jueus amb gran furia
en terra el varen tirà,
i el Senyor se desmaià,
i molta volta caiguè.
Tres vegades que cert se
va besar la terra dura...
Un Rei de tanta hirmosura,
com era aquell,
no tenia carn ni pell,
que no fos ensangrentada,
sa cara desfigurada,
poreu pensar!
i d'aqueix modo pujà
an el monti del Calvari
i allà fonc voluntari
el deixar-se enclavà.
I triomfant i gloriós,
resucità el tercer dia,
Jesucrist, Fill de Maria.
Que fos perdonat voldria
si en càs he fetes errors.

ANTONI PONS.

DIES SANTS

Setmana Santa! Setmana per mi plena de recorts qui desperten dins l'ànima un sentiment extrany, mescla de tristor i enyorança de un temps passat, dels anys daurats de l'infantesa.

No sé que tenen aquests dos dias del dijous i divendres sant, que per més que el sol llueſca esplendorós i la terra es mostri riolera, el meu cor sent un no sé què de temensa, una flaire de tristor, qui par que estigui latent dins l'aire que es respira.

La gent amb vestimentes de colors honestes, tal com cal a qui du dol en el cor, corre presurosa a les esglésies; i allà on hi hauria de reinat una calma solemnia i un silenci de mort, s'hi sent l'estabeig de un eixam monumental, i el rallar baixet baixet dels feels, fa un remoreig qui sembla el murmuri misteriós de una boscuria poblada de milers de insectes brunzidors.

Assegut en el recó mes enfosquit de una església petita, que per lo arreconada i per la modestia de les seues gales, no es visitada amb la freqüència de moltes altres, deix volar mon pensament vers les altures, m'estasii en la visió grandiosa del Gòlgotha on Jesu Crist sagnant estén els seus braços ja rigits per la fredor de la mort, com si volgués donar forta abraçada de germanor al

poble qui l'ha crucificat i qui gaudeix amb els seus martiris.

Un raig de sol ponent, passant per la clara-boia i prenent tonalitats mig confuses, mulla de llum extranya l'enrajolat, vestint-lo d'un mostratjat de colors.

Els perfums de les flors que humilment reten el seu homenatge al peu de la sagrada urna, umpl l'ambient i trasporta l'esperit cristià a una altra vida més pura, allunyada de les baixes passions, fent reviure dins mon cor vell i cruïat pels desengans, l'esperança de una pau eterna.

El dia mor amb placidesa primaveral, i el meu pensament continua enlairat per les regions de l'ensomni, visquent per breus moments dins una regió de grandesa i de felicitat.

PEP DE NA SANTEMA.

VOLANDES

El Traïdor

Dins la calitja de ma imaginativa passa una visió d'horror.

L'ànima de Jesu Christ, trista fins a punt de mort, es entrada en combat, ha començada la gran lluita de la carn i l'esperit dins l'hort de Gethsemani. «Pare meu! si es possible, decantau de mí aqueix calze d'amar-gor».

La lluna, de pal'lor immensa, aclareix la nit. A munt, ressingles rocosos, ossamenta de muntanya; a baix, el torrent Cedrón, el tenebrós; en front, Jerusalem l'amada i prostituida; en torn, l'olivar de fulla argentada i soca artrítica.

Comença el poder de les tenebres.

L'angoixa del cor de Jesu Christ puja com una maror i s'infla en onades amargues. L'Homo-Deu se troba sol, tot sol, dins la desolació de la nit, combatut de sentiments i temors i ansies de mort. «Pare meu! Si es possible, decantau de mí aqueix calze. Però no's faça ma voluntat, sino la vostra».

La carn cedeix a la furia de la lluita; les passions combatents singlen els nirvis i esvaloten la sanc qui no cab dins les venes, i traspúa a fora en suor abundosa d'agonia.

I el Verb de Deu més intensament orava, fins que finí la lluita eternament misteriosa entre la voluntat de Deu i la voluntat de l'Homo.

Atravessa el tenebrós Cedrón un estol de gent armada. S'en separa el capdevanter i enfila'l tirany vers l'hort de la tràgica oració. Sembla una ombra més fosca que la de les oliveres, més tenebrós que les del torrent. A una clapa de lluna se retura amb esglai. Sembla embriac. Després avença, costa amunt, sigil·losament com selvatgina.

Es el traïdor: Judes de Kariot.

I Jesús, serenament, divinament, li surt a camí. I s'encuantren l'homo-Deu i l'homo diable.

«Amic! Per què vens?»

I sa veu es tendra infinitament; i sa mirada es dolça agudament; i s'acoren dins el cor, escrutant-lo, de l'homo traïdor. Sa faç

se'n conturba tota; dins son pit esclata un volcà d'odis i de temences infernals.

Però... l'estol espera... hi ha un preu con-vengut. *Trenta diners!* I l'homo avar, acalant la vista, s'atansa al bon Jesús: «Ave, Mestre!» i ressona sinistrament una besada sobre'l front puríssim.

I la veu dolça i tendra, inexorablement acusa: «Judes! Amb una besada traieix el Fill de l'homo?» I la suavitat d'aquella veu des-perta la furia eterna de la consciencia re-mordent.

Hores després, cruix una branca al caire de l'abisme. Sobre la foscor engolidora del barranc, el silenci de la nit engronsa el cos d'un penjat.

Es el traïdor: *Judes de Kariot.*

T. B.

GLOSARI

El present número de l'IGNORANCIA, es tot dedicat a Setmana Santa, per esser dies de reconcentració d'ànima, dies d'oració.

La quietut convida a fer meditar el bon cristià dins la serenitat de l'esperit.

La dolor pren nostro cor pensant en la Passió de Christ, qui volgué redimir-nos a preu de la seva Sang, per la gran amor que nos profesava, i noltros tan pecadors, tan poc amatents vers Aquell qui morint nos va obrir el camí per aconseguir la vida que no acabarà jamai!

RAMÓN FONTCUBERTA

Jo també....

L'IGNORANCIA, qui es essencialment ma-lloquina, i, com a tal, practicament catòlica, vol celebrar dignament la Setmana Santa; vol juntar son humil flavioleig al gran himne que tot el cristianisme enlaira, durant aqueis dies, al gran misteri de la Redempció.

No podia ésser de menos.

Fer lo contrari, seguir com cada semana riguent i cantant i portant un raig de sana alegria a la llar que visita, hauria estat llançar la més vibrant negació al seu segell particular, a la integridat de ses creencies que entre ses fulles se respiren, a la santedat de la doctrina que ja els nostres avis sosten-gueren i feren públiques, com procuram fer noltros, entre bromes honestes i sátires més o manco oportunes.

No; L'IGNORANCIA té una noció clara, ben clara, del seu pensar, i segons ell, doblega el seu obrar. Vet-aquí perque vos trobareu avui ab una *Ignorancia* vestida de dol, associada a la tristor, a la melangia que vest tota l'Església, nostra Mare; vos trobareu que tots els treballs que ostenta, enclouen dos temes, que tota persona ben nescuda, posa ab practica en aqueis dies: seriedat i oració.

Fins i tot jo, *el microscopic personatge*, he fet una pausa en la meua tasca trenca-closquera, perque també he volgut associar-me al dol general, com a cristià que som.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de S. Piza